

6. Tanrı öyle sevdi ki

Yuhanna 3:11-21

Bunu Yeni Öğreniyorum

Yeniden Doğarak Evlilik İlişisine Kavuşmak

Tanrı insanları, kendisiyle evlilik bağı kurmaya çağırıyor. Kutsal Kitap Yaratılış'tan Vahiy'e kadar, Aden bahçesinde günaha düşen insanlığı kendisine çekmek için olağanüstü adımlar atan Yaratıcı Tanrı'nın öyküsünü anlatıyor. Vahiy kitabına göre İsa Mesih, insanların yerine ölümlerini kurban olarak vermiş ve kendisiyle evlilik bağı kurmalarını sağlamıştır. Üstelik bu kitap imanlıların, bir gelin ve bir şehir olarak Gökten indiğini dile getirmektedir.

Kutsal kentin, yeni Yeruşalim'in gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm. Güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibiydi.

Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: "İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. (Vahiy 21:2-3).

Kilisenin, "Mesih'in gelini" olması düşüncesi, Elçi Pavlus tarafından da dile getirilir: **"Sizler için tanrısal bir kıskançlık duyuyorum. Çünkü sizleri el değmemiş kız gibi tek ere, Mesih'e sunmak üzere nişanladım"** (2. Korintliler 11:2). Eski Antlaşma'da Tanrı, insanın yerine masum bir Fısıh kuzusunun ölümüyle halkını Mısır'daki kölelikten kurtarmıştı (Çıkış 12:3-13). Daha sonra İsraililer çölde dolaşırken, Tanrı onlara insanların günahlarından arınmalarının ve Tanrı'ya yaklaşımlarının tek yolunun, onların adına ve yerine bir kurban sunmak olduğunu gösterdi (Çıkış 29:44-45).

Eski Antlaşma'daki bütün günah kurbanları, tüm evrenin tanık olacağı en özverili sevgi eylemine işaret ediyordu. Tanrı, insan oldu ve günahlarımızın hak ettiği ölüm cezasının tam bedelini ödemek için kendi canını feda etti. Kurban edilen kusursuz ve lekesiz Kuzu olan İsa Mesih'in değerli kanı sayesinde bizler günaha ve Şeytan'a köle olmaktan kurtulduk (1. Petrus 1:19).

Tüm dünyanın en yüce sevgisine sahip olan Rab, dünyanın gördüğü en büyük sevgi eylemiyle, yani Mesih'in çarmıhtaki korkunç ölümüyle yüreklerimizi esir almaya geldi. Bu da yetmezmiş gibi, Tanrı en bu büyük sevgi eylemini, bütün insanların kolayca kabul etmelerini sağladı. Bu tamamlanmış bir iştir ve bütün armağanların en büyüğünü kabul etmek için bizim tarafımızdan eklenebilecek hiçbir şey yoktur. Kendi doğumumuzu gerçekleştirmek için nasıl bizim elimizden bir şey gelmediyse, kendi kurtuluşumuz için de bizim uğrumuza ve yerimize çarmıha gerilen İsa Mesih'e güvenmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktur. İsa Mesih, bir gece kendisini ziyarete gelen Ferisi Nikodim'e bu olağanüstü lütfu, "Yeniden doğmalısın" diyerek açıklıyordu (Yuhanna 3:7). İsa, Tanrı'nın armağanını ve onu nasıl imanla kabul edebileceğimizi Nikodim'e açıklarken aralarında geçen konuşmayı okumaya devam edelim:

Sana doğrusunu söyleyeyim, biz bildiğimizi söylüyoruz, gördüğümüze tanıklık ediyoruz. Sizler ise bizim tanıklığımızı kabul etmiyorsunuz. Sizlere yeryüzüyle ilgili şeyleri söylediğim zaman inanmazsanız, gökle ilgili şeyleri söylediğimde nasıl inanacaksınız? Gökten inmiş olan İnsanoğlu'ndan başka hiç kimse göğe çıkmamıştır. Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırıyorsa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun (Yuhanna 3:11-15).

Müjdenin Basitliği

Yunanna 3:1-10'da Nikodim'in, hayatın zor sorularına cevap aradığını görüyoruz: Bir kişi Tanrı'nın huzurunda nasıl doğru kabul edilir? Bu doğruluğa nasıl ulaşılır? İsa Mesih onun, yukarıdan ya da yeniden doğması gerektiğini söyledi. Nikodim, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu (Yuhanna 3:9). Onun zihni doğuştan beri yalnızca bu dünyaya ait kavramlarla biçimlenmişti. Rab ona doğumla ilgili basit bir benzetme anlattı. Kendi doğuşumuzu gerçekleştirmek için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktur. Aynı şekilde ruhsal yönden yeniden doğmak için de bizim elimizden gelen bir şey yoktur. Eğer bir insanın nasıl dünyaya geldiğiyle ilgili basit bir benzetme bile Nikodim tarafından anlaşılıyorsa, İsa'nın cennetle ilgili anlattığı derin ruhsal gerçekler nasıl anlaşılacaktır? (a.12). Elçi Pavlus da Korint kilisesine buna benzer şeyler yazmıştır:

Doğal kişi, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz. (1. Korintliler 2:14).

Nikodim eğitim düzeyi çok yüksek bir kişiydi ve İsrail'in öğretmeni olarak mesleğinin doruk noktasındaydı. Buna rağmen, İsa Mesih'in öğrettiklerini anlamakta güçlük çekiyordu! Bu durum bizlere, insanların sözlerini nihai gerçek olarak almak yerine Kutsal Yazıları bizzat incelememiz gerektiğini hatırlatıyor. Bazı insanlar bütün eğitimlerine karşın, Kutsal Ruh zihinlerini açmadıkça ruhsal gerçekleri anlama yetisinden yoksundurlar. Rab Nikodim'in zihnini açmak ve Tanrı'nın kurtuluşu ne kadar basitleştirdiğini göstermek için onu İsrail'in tarihine götürür. Tanrı'nın, onlara iman dersi vermek için ahşap bir direğin üzerine asılan tunç yılanı sadece bakmalarının bile yeterli olduğunu hatırlatır (a.14).

İsa Mesih'in sözünü ettiği Çölde Sayım kitabındaki metne daha yakından bakarak neler öğrenebileceğimizi görelim:

Edom ülkesinin çevresinden geçmek için Kızıldeniz yoluyla Hor Dağı'ndan ayrıldılar. Ama yolda halk sabırsızlandı. Tanrı'dan ve Musa'dan yakınarak, "Çölde ölelim diye mi bizi Mısır'dan çıkardınız?" dediler, "Burada ne ekmek var, ne de su. Ayrıca bu iğrenç yiyecekten de tiksiniyoruz!" Bunun üzerine RAB halkın arasına zehirli yılanlar gönderdi. Yılanlar ısırınca İsraililer'den birçok kişi öldü. Halk Musa'ya gelip, "RAB'den ve senden yakınmakla günah işledik. Yalvar da, RAB aramızdan yılanları kaldırsın" dedi. Bunun üzerine Musa halk için yalvardı. RAB Musa'ya, "Bir yılan yap ve onu bir direğin üzerine koy. Isırılan herkes ona bakınca yaşayacaktır" dedi. Böylece Musa tunç bir yılan yaparak direğin üzerine koydu. Yılan tarafından ısırılan kişiler tunç yılanı bakınca yaşadı (Çölde Sayım 21:4-9).

Soru 1) Tanrı onlara şifa almak için ne yapmalarını söyledi ve bu eylem İsa'nın, Nikodim'e öğrettiklerine hangi açıdan benzerdir?

Kutsal Yazılar, zehirli yılanlardan ötürü çok sayıda İsrailinin öldüğünü söylüyor (a.6). Ne kadar ilginçtir ki, Tanrı onlara canlı bir yılanı yakalayıp değneğe çakmalarını söylemedi. Eğer böyle söyleseydi, bu bizim kendi günahımız için öleceğimizi temsil ederdi. Hatta onlara değneğe yaklaşmalarını bile söylemedi. Bunu yapamayacak kadar halsiz olabilirlerdi. Bedenen herhangi bir gayret göstermeleri gerekmiyordu. Tanrı yılan zehrini iyileştirecek bir ilaç önermedi. İnsanların birbirlerine hizmet ederek şifa aramaları gerekmecekti. Hayır, hizmet eden herkes için Tanrı'ya şükürler olsun ama onlar, Tanrı'nın Sözüne itaat ederek basit bir iman bakışıyla şifa buldular. Bu basit buyruğa ve sağlayışa kulak asmadıkları için acaba kaç kişi öldü? Oysa kurtuluşları, gözlerinin önünde duruyordu. Belki de bugün bazılarımızın yaptığı gibi, çok basit olduğu için Tanrı'nın sağlayışını hafife aldılar.

Eminim bazı insanlar, gözlerini kamp yerinin ortasındaki direğe asılı tunç yılanı çevirmenin basitliğine akıl erdiremedi. "Direkteki bir tunç yılanı bakarak nasıl iyileşeceğim?" diye soranlar oldu. Yılan günahı, tunç ise yargıyı temsil ediyor (Kurban sunağı tunçtu.). Buradaki resim, basitliğin içerisindeki

güzelliğın öyküsüdür. Günah yargılanmıştır ve yargılanan günaha imanla bakanlar şıfa almaktadır. Bu özgün bir benzetmedir, çünkü İsa Mesih'ten söz eden Elçi Pavlus şöyle demiştir: **“Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım” (2. Korintliler 5:21)**. İsa Mesih'in cezaı bizzat kendisinin çekmesiyle Tanrı günahı yargılamış oldu. Mesih'in çarmıhta, **“Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?”** diye bağırmasının nedeni budur (Markos 15:34). İsa Mesih çarmıha çakıldığı zaman, günahımız O'nunla birlikte yargılanmıştır. Mesih bizim yerimize kendini feda etti ve kurtuluşumuzu sağlayan Tanrı Kuzusu oldu. Bizler de yılanın acı verici darbesinden şıfa almak için Mesih'e iman gözleriyle bakmalız.

Tanrı'nın yolları bizim yollarımızdan daha yüksektir. Eğer Tanrı tövbe etmek ve çarmıha bakmak kadar basit bir yol gösteriyorsa, neden O'na inanmayalım ve güvenmeyelim? Yeşaya peygamber de kurtuluşa kavuşmanın bir bakış kadar sade olduğunu söyledi: **“Ey dünyanın dört bucağındakiler, Bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok” (Yeşaya 45:22)**. Tanrı, büyük İngiliz vaizi Charles Spurgeon için kurtuluş yolunu gösterirken bu ayeti kullanmıştı. Spurgeon 1850 yılında İngiltere'deki Colchester, Essex'de bulunan kilisesine giderken yolda bir kar fırtınasına yakalandı. O gün, gelenekçi bir kilise olan kendi topluluğuna ulaşamadı ve bu nedenle yolda küçük bir şapelde durdu. O şapelin pastörü de o gün kiliseye gelememişti. Bu yüzden kilisenin ihtiyarlarından biri kalkıp Yeşaya 45:22'yi okudu ve çarmıhtaki Kurtarıcı'ya imanla bakmanın kurtuluşa kavuşmak için yeterli olduğunu söyledi. Spurgeon, yaşadığı deneyimi anlatırken o günkü vaizin, söyleyecek pek bir şeyi olmadığı için o metinle yetinmek zorunda kaldığına değindi: **“Gerçi sözleri de düzgün telaffuz edememişti ama bunun da önemi yoktu. Ben birdenbire kurtuluş yolunu gördüm. Vaizin başka neler dediğini bilmiyorum. Fazla dikkat etmedim. Kafam o tek düşünceye takılıp kalmıştı. Ben elli şey yapmayı bekliyordum, ama o 'Dönün' sözcüğünü duymak, beni derinden etkilemişti. O gün orada bulutlar dağıldı, karanlık geriledi ve ben bir anda güneşi gördüm. O gün ayağa kalkarak bütün topluluktan daha coşkulu bir sesle Mesih'in değerli kanını ve sadece O'na bakan kişinin basit imanını ezgilerle ilan ettim. Keşke bunu birisi bana daha önce anlatmış, 'Mesih'e güven, kurtulursun' demiş olsaydı.”**¹

Charles Spurgeon önceleri kendi kurtuluşunu kazanmaya çalışıyordu ama o gün gözlerini basitçe çarmıha çevirmenin bunu sağladığına ikna oldu. On altı yaşında, o şapelde yeniden doğdu ve on dokuz yaşına geldiğinde büyük kalabalıklara vaaz veriyordu. (Ben bir dönem Colchester, Essex'de, o şapelin bulunduğu yerin köşesinde oturmuştum.)

Çarmıhtaki Kurtarıcı'nın günahımı nasıl kaldırdığını ben açıklayamam. Ben buna sadece iman ettim ve Tanrı'nın gücü hayatımı değerıştirdi. **“Müjde, iman eden herkesin kurtuluşu için Tanrı'nın gücüdür” (Romalılar 1:16)**. Canınızı ve yüreğinizi kurtaracak olan bu adımı atmadan önce her şeyi çözmeye çalışmayın. Kendinizi sadede küçük bir çocuk gibi O'nun ellerine teslim edin!

Tanrı'nın, kurtuluş yolunu kolaylaştırmasının amacı, İsa Mesih'e dönen, tövbe eden ve kurtuluşa kavuşan insanların sayısını en üst düzeye çıkarmaktır. Kutsal Kitap bize şöyle der: **“Bazılarının düşündüğu gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama size karşı sabrediyor. Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor” (2. Petrus 3:9)**. Tanrı'nın amacı, perişan halimizden ötürü bize duyduğu sevgi ve ilgidir. Bizim şeytan'ın köle pazarında olduğumuzu, düşmanın ruhsal hilelerine kanmış ve günaha tutsak düşmüş halimizi görmektedir.

Soru 2) Müjde'ye inanmak ne demektir? Kurtulmak, gerçekleri zihnimizle kabul etmek demek midir, yoksa bundan ötesi var mıdır? Sizce yürekten iman etmek ne demektir?

İman Etmek Ne Demektir? (Yuhanna 3:15)

İman terimi, Grekçe pisteuo sözcüğünden gelmektedir. İman etmek, bir kişinin doğruluğuna bel bağlamak, itimat etmek demektir.2 Bu güven türünü size bir resimle açıklamaya çalışayım. Rab İsa Mesih, bir insanın canını tanımlayan bir kaleye gelir ama asma bir köprü O'nun girişini tamamen engellemektedir. Bu can kalesinin üzerinde, İsa Mesih'in girişine izin verip vermeme kararını alacak üç kişi vardır. İlk konuşan Vicdan olur ve diğerlerine şöyle der: "Başımız dertte, çünkü ülkenin kanunlarını çiğnedik ve isyan suçlaması altındayız." İkinci kişi olan Zihin şöyle karşılık verir: "Eğer köprüyü açarsak, Mesih bizi karşılıksız olarak bağışlayacak. Bundan iyi ne olabilir?" Gerçek şu ki, kapıları açma yetkisine sahip olan yalnızca üçüncü kişidir. Bu da bizim İrade adını verdiğimiz içsel doğamızdır. İrade başkalarından tavsiye alır ama köprüyü açma yetkisi sadece ondadır. İsa Mesih asla hayatımıza zorla girmeyecektir. Tanrı bizlere özgür irade armağanı vermiştir. İsa Mesih'e iman etmek ve O'nu kabul etmek, Müjde gerçeklerini sadece zihnimizle kabul etmek değildir, irademizin bilinçli seçimidir.

Bir kişi İsa Mesih'in iddialarıyla yüzleştğinde, onun canında bir savaş patlak verir. Düşman o kişiyi köprüyü açmaması yönünde ikna etmek için aklını bir sürü soruyla doldurur. Ancak köprüyü açma, İsa Mesih'in hayatımıza girmesine ve can kalemizi yönetmesine izin verme kararı yalnızca bize aittir. İman etmek, iradenin bir eylemidir.

Zihnine ve vicdanına kulak veren bir kişi, iman eliyle Tanrı'ya uzanacak, O'nun kendi Sözüne sadık olduğuna inanacaktır. Eğer bir kişi iradesini teslim yoluyla iman eder ve Mesih'in çarmıhta yaptıklarına güvenirse, yeniden ya da ruhsal olarak yukarıdan doğacaktır. Hayatımızı İsa Mesih'e teslim etme kararını verdiğimizde O bizi asla terk etmeyeceğini ve bırakmayacağını vaat etmektedir. Ancak her birimiz, çarmıhımızı her gün yüklenerek O'nu takip etme kararı vermeliyiz (Luka 9:23). Tanrı yolunda sürekli yürümek, iradenin bir kararıdır. Böyle yapmakla, hayatımız boyunca bu dünyanın karanlık ruhsal kuvvetlerine karşı bir savaşa girmiş oluruz.

Ruhsal savaşın sürdüğü yer zihnimizdir. Canımızın düşmanı, düşüncelerinizin yalnızca sizden kaynaklandığına inanmanızı sağlar, oysa bu doğru değildir. İsa Mesih Ekinci Benzetmesinde, Tanrı Sözü'nün yüreklerimize ekilen bir tohum olduğunu söyler (Luka 8:4-15). Tohumlar çimlenmeden önce düşman onları çalmaya çalışır. Yürek insanın iç varlığı, ruhu, zihni, iradesi ve duygularıdır (1. Selanikliler 5:23). Aklınıza gelen her düşüncenin kaynağı sadece siz değilsiniz. Düşüncelerin üç farklı kaynağı vardır: Tanrı, Şeytan ve siz. Zihninizin toprağında yetişmesine izin verdiğiniz ve kararlarınızı şekillendiren tohumlar, karakterinizi ve hayat boyu nasıl bir kişi olacağınızı belirler. İman etmek, her şeyinizi ve bütün varlığınızı Mesih'e teslim etmek için verdiğiniz bilinçli bir karardır. İsa Mesih'e hayatınızı teslim ettiğiniz zaman artık kendinize ait değilsiniz. İsa Mesih'in dökülen kanıyla, yani bir bedel karşılığında satın alındınız (1. Korintliler 6:20).

[Soru 3\). Zihninizde böyle bir savaş gerçekleşti mi? Tartışın.](#)

İman Eden Herkes Kurtulur

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi" (Yuhanna 3:16-17).

Nikodim bu sözleri işitince derinden sarsıldı çünkü Rab burada Tanrı'nın, İsrail'i değil de (İsrail'i sevmektedir) dünyayı sevdiğini söylüyordu. Kurtuluşa kavuşup Tanrı'nın egemenliğine girecek olanlar sadece Yahudiler değildir. Tanrı'nın lütfu, iman eden herkese sunulmaktadır (Yuhanna 3:16). Dindar Yahudiler, Tanrı'nın Yasasının Ferisilerce yorumlanan şeklini tutmayan herkesin lanetli olduğunu düşünüyorlardı: **"Kutsal Yasa'yı bilmeyen bu halk lanetlidir" (Yuhanna 7:49).** Oysa bu kurtuluşun bütün dünyaya gelmesi, baştan beri Tanrı'nın tasarısıydı. İbrahim'e ilk başta şöyle vaat edilmişti:

“Seni kutsayanları kutsayacak, Seni lanetleyeni lanetleyeceğim. Yeryüzündeki bütün halklar Senin aracılığıyla kutsanacak” (Yaratılış 12:3).

Tanrı başlangıçtan beri hem İsrail’den hem de bütün uluslardan oluşan bir insan kitlesini oluşturmayı tasarlamıştır. Hiçbir ulusu, oymağı, halkı ya da dili bu gruptan dışlamayacaktır. Elçi Yuhanna, çağın sonuyla ilgili olarak şöyle öngörmüştü: **“Bundan sonra gördüm ki, her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık tahtın ve Kuzu'nun önünde duruyordu” (Vahiy 7:9).** Müjdeyi uluslara ulaştırmak için canlarını vermiş olan İsraililere teşekkür ediyoruz. Ruhsal yönden onlara minnettarız (Romalılar 15:26-27).

Yuhanna 3:16, Tanrı'nın özverili sevgisinden söz ediyor. “Sevgi” sözcüğünün Grekçe kökeni Apagao’dur. Sevmenin, değer vermek, kayırmak, bağlı olmak, saymak, sadık kalmak ve kayırmak gibi anlamları vardır. Bu terimin dini edebiyat dışında pek az kullanımı olmuştur. İbranice’de şefkat ve merhamet anlamlarını içeren ‘hesed’ sözcüğü, Grekçe’ye ‘apagao’ olarak çevrilmiştir;³ Agape özverili sevgiyi, yani kişinin kendi iradesiyle gösterdiği gönüllü sevgiyi ve verdiği bu kararı tanımlar. Tanrı bizi öyle sevdi ki, bizler O’na isyan eden günahkar düşmanlar olduğumuz halde günahımızdan bizleri kurtarmak Oğlu’nu bu dünyaya gönderdi. **“Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü” (Romalılar 5:8).** Metin, Tanrı'nın büyük sevgisinden ötürü “verdiğini” söylüyor. Sözü ettiğimiz sevgi, kendisi yara alsa dahi her ulustan bütün insanlara tekrar ve tekrar vermeye devam eder. Tanrı'nın vermekteki gayesi, kimsenin mahvolmaması, herkesin tövbe etmesidir. Eğer Tanrı'nın sizi sevdiğinden kuşkulaniyorsanız, İsa Mesih’in çarmihına bakabilir ve Tanrı'nın orada günahı nasıl yargıladığını ama aynı zamanda suçlu günahkarları ne kadar sevdiğini görebilirsiniz.

Tanrı en yüce armağanın en büyük basitlikle kabul edilmesini sağlamış, iman eden herkese bu armağanı sunmuştur. Tanrı kurtuluşu o kadar kolaylaştırmıştır ki, bu konuda sınırlı bilgisi olan çocuklar bile karşılıksız kurtuluş armağanını alabilir. **“Size doğrusunu söyleyeyim, Tanrı'nın Egemenliği'ni bir çocuk gibi kabul etmeyen, bu egemenliğe asla giremez” (Luka 18:17).** Çocuklar bize burada bazı şeyler öğretebilir, çünkü onlar yalnızca ana babalarından duydukları şeylere inanır ve güvenirler. Benim oğlum henüz yürümeyi öğrenme çağındaydı. Ben ona kahvaltı için ekmek hazırlarken onu yüksek bir tabureye oturturdum. O da taburenin üstüne çıkıp benim kollarıma atlar, ne yüksekliğe aldırış eder ne de yere düşecek mi diye korkardı. Onu düşmeden yakalayacağıma mutlak bir güven duyardı. Yaşımız ilerledikçe, Babamızın kollarına atılmadan önce her şeyi anlamak istiyoruz. Ama çocuk gibi basit bir iman, Tanrı'nın sözüne güvenerek kendisini Baba'nın kollarına bırakır.

Tanrı bizleri o kadar çok sevdi ki biricik Oğlunu verdi. İnsanın Tanrı'yla barışmak için başka bir çaresi olsaydı, sizce buna başvuramaz mıydı? Eğer yasalar ve kurallar barışmayı sağlayabilseydi, Tanrı kendi Oğlunu bu denli acı verici bir ölüme teslim etmezdi. Tanrı öyle çok sevdi ki verdi. Tanrı sadece sevmekle kalmadı; bizleri öyle sevdi ki Oğlunun kötü insanların elinde zalimce katledilmesini seyretmeye razı oldu.

Yerimize Geçen Mesih

İsa Mesih’e bunu kimlerin elleri yaptı? Kamçı kullananlar ve “Onu çarmıha gerin” diye bağırانlar, eğer O’nun sunduğu affı kabul etmedilerse kuşkusuz yargılanacaklardır. Ama İsa Mesih’i çarmıha götüren bizzat bizim günahımızdı. Halimiz öyle perişandı ki bir Kurtarıcı olmasaydı mahvolacaktık (Yuhanna 3:16). Bizler zaten mahkum olmuştuk. Bizim aleyhimizde olan hüküm zaten verilmişti. Mesih’e iman etmediğimiz için Şeytan’ın tutsaklığında yaşayan mahkumlardık. Tek bir çıkış yolu vardı.

Tanrı'nın Oğlu araya girdi ve kendisine imanla bakacak olan herkesin fidye bedelini Kurtarıcı olarak kendisi ödedi. Yerimizi alan Mesih'in, bizim adımıza ölümüyle günah engeli ortadan kalktı.

Yerimizi alan sevginin ne anlama geldiğini ortaya koyan bir öykü paylaşmak istiyorum:

Ernest Gordon, Kwai Nehrinde Mucize isimli kitabında, İkinci Dünya Savaşı sırasında Burma demiryolunda çalışan savaş tutsaklarının gerçek bir öyküsünü anlatır: İkinci gün, çalışan grubun aletleri toplandı. Japon bir muhafız bağirmaya başlayarak bir küreğin eksik olduğunu ve onu kimin aldığını bilmek istediğini söyledi. Avazı çıktığı kadar haykırıyor, paranoyak bir öfke patlaması yaşıyor, suçlunun öne çıkmasını emrediyordu. Kimse yerinden kıpırdamadı. "Hepiniz öleceksiniz! Hepiniz öleceksiniz!" diye çığlıklar atarak tüfeğini mahkumlara çevirdi. O anda bir adam öne çıktı. Bunun üzerine muhafız dipçik darbeleriyle vura vura sessizce duran adamı öldürdü. Herkes kampa dönünce aletler tekrar sayıldı, eksik kürek yoktu. O adam diğerlerini kurtarmak için hepsine vekaleten öne çıkmıştı. Aynı şekilde İsa Mesih, öne çıktı ve bizim yerimize ölererek adaletin gereğini yerine getirdi. [4]

Tanrı, Mesih'in şahsında dünyayı kendisiyle barıştırdı. O sizi ve beni o kadar sevdi ki kendisini bizim yerimize feda etti. Tanrı'nın beni kişisel olarak ne denli sevdiğini ilk duyduğumda, bu benim işittiğim en önemli haberdirdi! Neden kimse bunu bana daha önce anlatmamıştı! Hayatın sorularına cevap arayarak yıllarca dünyayı dolaştığıma inanamıyordum. Beş yaşında annemi kaybetmiş, "Seni seviyorum" sözlerini hiç duymamıştım. Yüreğimde, yaptığım şeyler için değil de olduğum gibi sevilme özlemi taşıyordum. Son parçası bulunana kadar eksik olan yapboz bir bulmaca gibi benim de hayatımda eksik olan bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bilemiyordum. İsa Mesih'i tanıdığım zaman Tanrı'nın sevgisi yüreğimi eritti ve yumuşattı. Hristiyan olduğum yerden ayrıldığımı, bir otobüste Florida'ya giderken Hannah Hurnard'ın Geyik Ayakları kitabını okuduğumu hatırlıyorum. Tanrı'nın beni kendisine nasıl çektiğini keşfettiğim zaman gözyaşlarına boğuldum. Doz aşımından ölmek üzereyken Tanrı'ya yakardığım günden beri O beni asla terk etmedi.

Beş yıl boyunca gerçeği bulmak için yaptığım ruhsal araştırma nihayet sonuç vermişti. Tanrı'nın benim gibi birini nasıl sevdiğini hala şaşkınlıkla karşılıyorum. Bende özel olan hiçbir şey yok ama Tanrı beni yine de seviyor ve aynı sevgiyle sizi de seviyor. O sizi, neler yaptığınıza ya da nerede bulunduğunuza bakmaksızın seviyor. O'na gelin ve sizin için olan sevgisini tadın! O bizim yeniden doğma ihtiyacımızı, Tanrı'nın yaşamıyla yenilenme ve dolma ihtiyacımızı gördü. Damat olan İsa Mesih, bizi kazanmak ve sevgiyle kendisine çekerek sahiplenmek için geldi. Buna iman eden kişinin sonsuz yaşamı vardır (a.16).

Soru 4) Sonsuz yaşam değişiminin anlamı nedir ve ne zaman başlar?

Sonsuz yaşam, şimdiki yaşamın sonsuza dek devam etmesi değildir; yepyeni bir düzeyde yaşama kavuşmaktır. Tanrı'nın tasarladığı gibi Mesih merkezli, Ruh'un yönetiminde agape sevgisiyle sürülen bir yaşamdır. Bizler İsa Mesih'i kabul ettiğimiz zaman günahlarımız affedilir, Mesih'in çarmıhta tamamladığı görev sayesinde Tanrı'nın huzurunda doğruluğa kavuşuruz. Bizim buna ekleyecek bir şeyimiz yoktur ve bunu kazanmamız da mümkün değildir. Bunu sadece Tanrı'nın armağanı olarak kabul edebiliriz. Bu yaşam, İsa Mesih'i hayatlarımıza içtenlikle kabul ettiğimiz ve günahlarımızdan tövbe ettiğimiz zaman başlar (zihnimiz ve hayatımızın yönü değişir.) Sonsuz yaşamın hayatlarımızda görünmesi için ölümü beklememiz gerekmiyor. Yeniden ya da yukarıdan doğduğumuzda sonsuz yaşamımız başlar.

İman Etmeyen Zaten Yargılanmıştır

O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir. Yargı da şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasını diye ışığa yaklaşmaz. Ama gerçeği uygulayan kişi yaptıklarını, Tanrı'ya dayanarak yaptığını göstermek için ışığa gelir. (Yuhanna 3:18-21).

Bu düşünceler çok çarpıcıdır çünkü İsa Mesih başka bir kurtuluş tasarısı olmadığını söylemektedir. Kutsal Yazıların, Mesih'in bizim uğrumuza ölümüyle ilgili tanıklığına inanmadığımız takdirde, mahvolacağız. İsa, iman etmeyen, yani kendisine güvenmeyen bir kişinin zaten mahkum olduğunu söylüyor. Bu dünyada sadece iki egemenlik var: Şeytan'ın egemenliği ve Tanrı'nın egemenliği. İsa Mesih, **"Benden yana olmayan, bana karşıdır"** demiştir (Matta 12:30). Eğer Kutsal Ruh'tan doğarak Mesih'e ait olmadıysak, hala Şeytan'ın tarafındayız demektir (Koloseliler 1:13). İsa Mesih, gerçeği uygulayan kişinin ışığa geldiğini (a.21) söyleyerek bu metni noktaladı. Ben bunu, dürüst yürekli ve Tanrı'yı onurlandırmak isteyen herkes, gerçeği işittiğinde ona gelecektir, diye yorumluyorum. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasını diye ışığa yaklaşmaz (a.20). Siz de O'na yaşamınızı sunacak mısınız? Siz de ışığa gelecek misiniz?

Dua: Baba, her gün Seni basit bir çocuk gibi takip etmeme yardım et. Sana küçük bir çocuk gibi, bütün yüreğimle güvenmeme yardım et. Benim için en iyisini düşündüğüne inanıyorum. Yaratıcım ve Kurtarıcım, gözlerimi sana çeviriyorum. Sana bakmayı seçerek, hayatımın kapısını sana açıyorum ve Sana güveniyorum. Amin!

Keith Thomas

Website: www.groupbiblestudy.com

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com